

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: I. S.

t. č. pobytem X

proti

žalované: Policie České republiky
Krajské ředitelství policie Vysočina
sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2022, č. j. KRPJ-114195-56/ČJ-2022-160022-SV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) prodloužila dobu původního sedmdesátidenního zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění o dalších 65 dnů. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je

nedostatečně odůvodněno a je nepřiměřené. Krajský soud proto posoudil, zda jsou námitky žalobce důvodné. Zároveň posoudil, zda zajištění žalobce netrpí i jinou nezákonností, kterou žalobce nenamítal.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalovaná prvotním rozhodnutím o zajištění ze dne 27. 9. 2022, č. j. KRPJ-114195-23/ČJ-2022-160022-SV, zajistila žalobce na 70 dnů za účelem jeho správního vyhoštění do Turecké republiky. Důvodem bylo nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, dále jen „zákon o pobytu cizinců“]. Následně žalovaná toto prvotní zajištění napadeným rozhodnutím prodloužila o dalších 65 dnů.
3. Dne 27. 9. 2022 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a téhož dne bylo o jeho správním vyhoštění rozhodnuto. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 27. 9. 2022 podle §120a zákona o pobytu cizinců je vycestování žalobce do Turecké republiky možné. Rozhodnutím o vyhoštění žalobce ze dne 27. 9. 2022 byla stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce 2 let. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 8. 10. 2022.
4. Zajištění žalobce předcházela policejní kontrola dne 26. 9. 2022 na dálnici D1. K ní došlo po dopravní nehodě vozidla, jímž žalobce cestoval spolu se svojí manželkou a dalšími cestujícími a jeho následném útěku do lesa. U sebe měl občanský průkaz X, neprokázal však oprávněnost vstupu a pobytu na území ČR. V rámci výslechu za přítomnosti tlumočníka žalobce uvedl, že z X odešel se svou manželkou X dne 23. 9. 2022, neboť se jim tam nežilo dobře, neměli peníze. Chtěli cestovat do Německa, žalobce tam má X. Z Turecka do EU cestovali za pomoci převaděče. Do Turecka se vrátit nechce, chce se dostat do Německa, kde by chtěl požádat o azyl.
5. Zajištění žalobce odůvodnila žalovaná v prvotním rozhodnutí o zajištění existencí obavy, že by žalobce zmařil výkon správního vyhoštění. K této obavě vedlo jednání žalobce předcházející zadržení. Mírnější donucovací opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná neshledala účelnými. Žalobce nemá na území ČR povolený pobyt, nechtěl zde pobývat, měl v úmyslu se přesunout do Německa. Finanční prostředky, jimiž žalobce disponuje, nejsou dostatečné ke složení finanční záruky. Žalobce neuvedl žádné osoby, na které by se mohl ohledně finanční pomoci obrátit. Z uvedených důvodů neexistovala ani záruka, že by se žalobce osobně hlásil na policii v době policií stanovené a že by s policií spolupracoval. Proti rozhodnutí o zajištění žalobce podal již v minulosti zdejšímu soudu správní žalobu, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2022, č. j. 34 A 53/2022–16, zamítnuta.
6. Za účelem realizace správního vyhoštění žalovaná dne 30. 9. 2022 podala Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) žádost o ověření totožnosti a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu žalobci, s potřebnými přílohami. Ve správním spise se nachází žádost žalované adresovaná ŘSCP o sdělení, zda byla ověřena totožnost žalobce a v jaké lhůtě bude možné provést realizaci správního vyhoštění. Přípisem ze dne 29. 11. 2022 sdělilo ŘSCP žalované, že žádost o readmisi žalobce byla cestou Velvyslanectví Turecké republiky na Ministerstvo vnitra Turecké republiky podána dne 20. 10. 2022. Dne 29. 11. 2022 ŘSCP kontaktovalo Velvyslanectví Turecké republiky, ŘSCP bylo sděleno, že

ověřování totožnosti stále probíhá. Turecké velvyslanectví dlouhodobě spolupracuje při ověřování totožnosti cizinců a jejich totožnost se daří ověřovat, nelze předjímat neověření totožnosti žalobce. Turecká republika ověřuje totožnost a vystavuje náhradní cestovní doklady dle Dohody mezi EU a Tureckou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob zpravidla kolem 1 měsíce od podání žádosti (v případě, kdy cizinec žádá o dobrovolný návrat), avšak tato lhůta se může v některých případech prodloužit i na 60 dní a více. Od začátku roku 2022 bylo ze strany ŘSCP požádáno o ověření totožnosti u 98 osob uvádějící státní příslušnost Turecké republiky, do dnešního dne se podařilo ověřit totožnost 61 osob a u 37 osob se totožnost stále ověřuje. V případě, že bude vydán náhradní cestovní doklad, bude nutné realizovat správní vyhoštění žalobce, bude nutné zajistit letenky pro cizince a doprovázející policisty, dále bude nutné zajistit součinnost Velvyslanectví Turecké republiky v ČR a Velvyslanectví ČR v Turecké republice pro eskortující policisty. V případě nepřímého letu bude potřeba zažádat o povolení k tranzitu, v případě déle trávajícího letu bude potřeba zajistit i případné ubytování pro eskortu. Bylo sděleno, že nebude možné realizovat správní vyhoštění ve stávající lhůtě pro zajištění. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž byla doba zajištění žalobce prodloužena o 65 dnů od skončení doby zajištění dle předchozího rozhodnutí.

7. O prodloužení doby zajištění bylo rozhodnuto s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaná odkázala na lhůty sdělené ze strany ŘSCP v přípisu ze dne 29. 11. 2022. I přesto, že totožnost žalobce nebyla dosud ověřena, ze sdělení ŘSCP vyplývá, že správní vyhoštění bude možné realizovat. Žalovaná považuje dobu prodloužení zajištění za přiměřenou. Dne 20. 10. 2022 byla podána žádost o readmisi žalobce. Doposud nebyla totožnost žalobce ověřena. Proces ověřování totožnosti u Tureckých státních příslušníků trvá ve většině případů 60 dnů a více. Teprve po vystavení náhradního dokladu bude možné přistoupit k dalšímu kroku, a to zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění žalobce. Žalobce se odmítá dobrovolně navrátit do domovského státu, proto bude nutné zajistit realizaci správního vyhoštění za pomoci eskorty, což tento proces zkomplikuje a prodlouží. Zajištění těchto náležitostí může trvat i více než jeden měsíc. Správní orgán stanovil kratší dobu zajištění, kterou je možné opakovaně prodloužit, aby umožnil cizinci častější přezkum v případě jeho iniciativy. Vydání rozhodnutí dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je vhodné a přiměřené opatření. Jiná opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) až d) téhož zákona by byla z hlediska jednání žalobce zjevně nedostatečná. Žalobce nemá v České republice povolený pobyt, nemá úmysl zde pobývat, chce do Německa. Žalobce nemá dostatečné finanční prostředky ke složení finanční záruky. Není zde žádná osoba, která by mohla složit finanční záruku za žalobce. Nelze předpokládat, že by žalobce spolupracoval s policií za účelem realizace zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců.

III. Žaloba

8. Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné, neboť postrádá náležité odůvodnění. Žalovaná měla použít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Možnosti použití takové alternativy žalovaná posoudila zcela nedostatečně. Závěr o tom, že žalobce nebude s orgány veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří účel správního rozhodnutí o vyhoštění, není řádně odůvodněn. Žalovaná neplní povinnost zkoumat, zda trvají důvody zajištění a rezignuje na

svoji povinnost opatřovat nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Vychází pouze z podkladového materiálu, na němž založila své prvotní rozhodnutí o zajištění.

9. Doba prodlouženého zajištění v době 65 dní není řádně odůvodněna. Zdůvodnění doby prodloužení není dostatečně určité, není jasné, jaké úvahy žalovanou vedly ke stanovení právě této doby prodloužení zajištění. Absentuje reálný předpoklad, že dojde k vydání náhradního cestovního dokladu, v zajištění žalobce proto nelze pokračovat.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná se dostatečně zabývala možností uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dle § 123b odst. 5 policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. U žalobce je patrné, že zaplatil převaděčům za cestu do Německa, kde chtěl získat lepší podmínky pro život. Žalobce se po nehodě automobilu skrýval před policií v lese, na území EU vstoupil bez platného cestovního dokladu. Z vyjádření žalobce je patrné, že chtěl pokračovat v cestě do Německa. Uložení zvláštního opatření by proto neskýtalo záruku toho, že po zajištění všech potřebných náležitostí dobrovolně vycestuje zpět do domovského státu.
11. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by absentovalo řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jednotlivé kroky realizace vyhoštění a jejich délka jsou popsány na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 21/2021-32. Doba prodloužení zajištění byla řádně odůvodněna a je přiměřená. Ověření totožnosti cizince trvá více než měsíc, zajištění přepravní logistiky trvá několik týdnů až měsíců. Zajištění cizince by mělo trvat o něco více než dva měsíce, čemuž stanovení počet 70 dnů a v případě prodloužení dalších 65 dnů odpovídá. Dne X bylo žalované doručeno ověření totožnosti a informace o vydání náhradního cestovního dokladu ze strany tureckého zastupitelství a nyní probíhají další úkony k realizaci vyhoštění.

V. Posouzení věci soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
13. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání (správní spis byl soudu doručen dne 29. 12. 2022). Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jeho konání nezbytným.
14. Co se týká rozsahu přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky recentního rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno z dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění. V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobce.

V. a) Posouzení žalobních námitek

15. Soud se zabýval otázkou, zda se žalovaná dostatečně zabývala možností uložení alternativ zajištění a zda jsou její závěry správné, pokud v případě žalobce dospěla k závěru o jejich neúčinnosti. V tomto směru lze konstatovat, že se situace žalobce po dobu jeho zajištění nikterak nezměnila, žalovaná dospěla ke stejnému závěru jako v prvotním rozhodnutí o zajištění. Vzhledem k totožnému skutkovému základu věci zdejší soud rovněž dospěl ke stejnému závěru, jako v rozsudku ze dne 14. 11. 2022, č. j. 34 A 53/2022-16, kterým bylo přezkoumáváno správní rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce.
16. Nutno připomenout, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011–51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011–50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11). Možnost uložení mírnějších donucovacích opatření je nutno zvažovat vždy na základě konkrétních okolností případu. Zajištění žalobce, resp. jeho prodloužení, těmto principům odpovídá.
17. Jak uvedla již žalovaná, žalobce přicestoval na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, čehož si byl vědom, a to za pomoci převaděče, tj. způsobem minimalizujícím kontroly jeho příjezdu. Poté, co došlo k nehodě vozidla, v němž žalobce společně s ostatními cizinci (mj. i se svou manželkou) cestoval, snažil se z místa utéct a skrýt se před policejní hlídkou v lesním porostu. V rámci své výpovědi na policii pak vyjádřil svůj úmysl dostat se do Německa, na území ČR zůstat nechtěl, a do Turecka se též nechtěl vrátit. Z výpovědi žalobce a z okolností jeho příjezdu ani podle soudu nevyplývalo, že by v jeho případě bylo na místě uložení některé z alternativ zajištění, neboť zde byly důvodné obavy, že takový postup by nebyl s ohledem na sledovaný cíl (vycestování žalobce z území států EU) účinný. Uložení alternativy zajištění by nedostačovalo k dosažení účelu zajištění. Soud se nemohl ztotožnit s žalobcem, že bylo na místě jej považovat za důvěryhodnou osobu, u níž lze předpokládat spolehlivost a spolupráci s orgány policie.
18. Žalobce nedisponoval dostatečnými finančními prostředky, neměl v České republice žádné ubytování a neměl zde ani příbuzné nebo známé, kteří by mu mohli pomoci. Žalobce nemohl ohlásit adresu místa svého pobytu (a v tomto místě se zdržovat), protože na území České republiky žádný pobyt neměl a nebyl na místě předpoklad, že by ho v dohledné době získal. Nepřicházelo proto v úvahu ani uložení povinnosti hlásit se policii ve stanovené době. Tato povinnost totiž předpokládá existenci pobytu na území České republiky, a to v případě žalobce splněno nebylo. Pokud žalobce nedisponoval dostatečnými finančními prostředky, nemohl si na území České republiky zajistit ubytování. S ohledem na situaci žalobce zde ani nebyl předpoklad, že by se za účelem získání potřebných finančních prostředků mohl na území ČR zaměstnat.
19. S ohledem na jednání žalobce, jež předcházelo jeho zajištění, zde zároveň byly důvodné pochybnosti o tom, že by se žalobce zdržoval v místě určeném policií a ve stanovené době

byl na tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobce vstupem na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu porušil právní předpisy, přičemž jednal tak, aby tato skutečnost nebyla odhalena (cestoval za pomoci převaděče, před policií se následně snažil utéct, ukryl se v lesním porostu). Důvěryhodnost jeho osoby tak byla značně oslabena. Zároveň se nejednalo o tzv. zranitelnou osobu, u níž by případně tato alternativa zajištění připadala při podobných okolnostech v úvahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60). V případě žalobce, který je mladým mužem, bez zdravotních problémů, se proto omezení osobní svobody v zařízení pro zajištění cizinců, pro něž byly dány zákonné důvody, nejvíce nepřiměřeným.

20. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval dostatečnými finančními prostředky, nepřipadalo v úvahu ani složení peněžní záruky. Žalobce zároveň ani netvrdil, že by za něj mohl složit peněžní prostředky někdo jiný. Obdobně ve vztahu k alternativám zajištění argumentovala i žalovaná na s. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Její úvahy jsou s ohledem na konkrétní okolnosti věci dostatečné a závěr o tom, že v případě žalobce by uložení mírnějších donucovacích opatření bylo neúčelné, lze potvrdit.
21. Pokud jde o otázku řádného odůvodnění doby prodloužení zajištění, podle § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců „*policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění*“. Jak vyplývá z ustálené judikatury, při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je nutno uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem*“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). V rámci soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je úkolem soudu přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá skutkovým okolnostem případu a zda nebylo svévolné.
22. Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nicméně nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačí, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25).
23. Není pravda, že by žalovaná v rozhodnutí o prodloužení zajištění vycházela pouze z podkladového materiálu, na němž založila své prvotní rozhodnutí o zajištění. Žalovaná podala žádost ŘSCP o sdělení stavu ověření totožnosti žalobce, na kterou bylo ze strany ŘSCP reagováno. Skutečnosti sdělené ŘSCP v přípisu ze dne 29. 11. 2022 žalovaná

zohlednila v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí jsou jednak uvedeny kroky, které dosud byly ze strany žalované, resp. ŘSCP, za účelem ověření totožnosti žalobce učiněny (s. 5 a 6 napadeného rozhodnutí), přičemž tento postup má oporu ve správním spisu. Při stanovení doby, o níž byla doba zajištění žalobce prodloužena, žalovaná reflektovala především zjištění, že dle sdělení ŘSCP ze dne 29. 11. 2022 se délka procesu ověřování totožnosti v případě komunikace s tureckým velvyslanectvím pohybuje v délce 60 dní a déle. Konstatovala, že další úkony navazující po ověření totožnosti žalobce, jako vydání náhradního cestovního dokladu, zajištění letenek, eskorty atd. mohou trvat i déle než měsíc. Dle sdělených skutečností bylo možné vyjít z potřeby asi 2 měsíců na ověření totožnosti žalobce a cca 1 měsíce pro zajištění navazujících úkonů. ŘSCP i žalovaná však konstatovali, že ověření totožnosti žalobce i zajištění navazujících úkonů může trvat i déle, než je předpokládaná doba těchto úkonů, neboť je realizace těchto kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn.

24. Nutno podotknout, že vyjádření žalované k žalobě bylo rozporné s obsahem správního spisu a s napadeným rozhodnutím. Tvzení, že zajištění cizince by mělo trvat o něco více než dva měsíce, čemuž stanovený počet 70 dnů a v případě prodloužení dalších 65 dnů odpovídá, není vnitřně logicky soudržné, a není ani v souladu s obsahem správního spisu. Z toho naopak vyplývá, že proces předcházející realizaci správního vyhoštění žalobce může trvat i déle než 3 měsíce. Tomu již celková doba zajištění spolu s prodloužením odpovídá. Zjištěná diskrepance ve vyjádření žalované však nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.
25. Ze správního spisu plyne, že žádost o readmisi žalobce byla cestou Velvyslanectví Turecké republiky na Ministerstvo vnitra Turecké republiky podána dne 20. 10. 2022. Při předpokládaných 60 dnech by dokončení tohoto procesu mělo být hotovo do 20. 12. 2022, ŘSCP však sdělilo, že tento proces může trvat i déle. Následovalo by zajištění dalších úkonů, které žalovaná specifikovala, s předpokládanou dobou trvání jeden měsíc, kdy i v tomto případě žalovaná v rozhodnutí uvedla, že proces může trvat i déle než 1 měsíc. Delší doba trvání navazujících úkonů odpovídá skutečnosti, že žalobce se odmítá do zemi původu vrátit dobrovolně. Celý proces provádění úkonů za účelem správního vyhoštění žalobce by tedy dle jednotlivých odhadovaných (minimálních) dob prováděných úkonů měl být hotov 20. 1. 2023. Napadeným rozhodnutím bylo zajištění žalobce prodlouženo do 7. 2. 2023, přiměřenost tohoto prodloužení je proto hraniční, ještě však akceptovatelná.
26. Jak uvedlo ŘSCP i žalovaná, doba provádění jednotlivých úkonů může odhadovanou dobu přesáhnout. Dle soudu se proto stále jedná o přiměřenou dobu prodloužení zajištění, stanovenou v jejím maximu po zohlednění skutečnosti, že předpokládané doby úkonů mohou tuto dobu o více dní přesáhnout. Tato skutečnost je ovlivněna tím, že se žalobce odmítá do vlasti vrátit dobrovolně, což zvyšuje náročnost procesu správního vyhoštění a tím, že za účelem správního vyhoštění je nutná součinnost příslušných orgánů Turecké republiky. Přesnou dobu trvání jednotlivých úkonů proto nelze přesně odhadnout. Stanovení doby prodloužení zajištění bylo odůvodněno dostačujícím způsobem a má oporu ve správním spisu.
27. Žalobce namítá, že dosavadní průběh řízení svědčí o nemožnosti jej vyhostit. S tím krajský soud nesouhlasí, reálný předpoklad uskutečnění vyhoštění stále existuje. Doba, po kterou je ověřována totožnost žalobce dosud nepřesáhla dobu, která je dle vyjádření ŘSCP při

tomto úkonu obvyklá při navracení cizinců do Turecké republiky. K prodloužení zajištění došlo v důsledku skutečnosti, že původní doba zajištění nebyla stanovena na základě předpokladu trvání úkonů v jejich maximu. Tímto postupem byl umožněn častější přezkum zákonnosti zajištění správním soudem. Dle informací ŘSCP se totožnost příslušníků Turecké republiky dlouhodobě daří ověřovat, není proto důvod pochybovat o tom, že se podaří ověřit i totožnost žalobce. Dle sdělení ŘSCP se od počátku roku 2022 podařilo ověřit totožnost 61 státních příslušníků Turecké republiky a u 37 cizinců je proces ověřování totožnosti stále veden. Nad rámec krajský soud konstatuje, že dle vyjádření žalované k žalobě se totožnost žalobce k 22. 12. 2022 podařilo ověřit a ve správním spise se nachází kopie náhradního cestovního dokladu žalobce vydaného dne 19. 12. 2022 za účelem jeho správního vyhoštění do Turecka. V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí o prodloužení zajištění, vyhovuje požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění.

V. b) Posouzení dalších podmínek zajištění

28. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv každého z nás. Přípustnost zásahu veřejné moci do tohoto práva podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“), čl. 8 Listiny, zákoně o pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návrátová směrnice“) ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU.
29. Aby zajištění cizince splňovalo podmínku zákonnosti, musí v první řadě sledovat konkrétní účel a zároveň musí být reálné, že zajištění tento účel naplní (musí existovat tzv. reálný předpoklad vyhoštění). V této souvislosti je také nezbytné, aby příslušný orgán, který nese odpovědnost za uskutečnění vyhoštění, vedl toto řízení s náležitou pečlivostí (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 6. 2018 ve věci *Kahadawa Arachchige a ostatní proti Kypru*, stížnosti č. 16870/11, 16874/11 a 16879/11, § 58). Kromě toho musí existovat konkrétní zákonem předpokládaný důvod pro zajištění cizince. Toto zajištění také musí být nezbytné (tzn. mírnější donucovací opatření by nestačilo) a přiměřené (pokud jde o jeho délku). Krajský soud proto ověřil naplnění jednotlivých podmínek zákonnosti zajištění žalobce.
30. Účelem zajištění žalobce je realizace jeho vyhoštění do Turecké republiky. Rozhodnutí o jeho vyhoštění nabylo právní moci již dne 8. 10. 2022.
31. Zákonným důvodem zajištění žalobce je § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. O naplnění tohoto důvodu zajištění, který má svůj předobraz v čl. 15 návratové směrnice, dostatečně svědčí skutkové okolnosti, za kterých žalovaná žalobce zajistila. Žalobce cestoval za pomoci převaděče, měl v plánu neoprávněně cestovat do dalších členských zemí EU, po dopravní nehodě na dálnici D1 se žalobce spolu se svou manželkou chtěla ukrýt v lesním porostu, aby jejich přítomnost v České republice bez pobytového oprávnění nebyla odhalena. Žalobce uvedl, že se nechce vrátit zpět do Turecka ani zůstat v České republice, chce se dostat do Německa a požádat tam o azyl. Již tyto okolnosti dostatečně dokládají, že u žalobce existuje riziko útěku.

32. Krajský soud nemá pochybnosti ani o tom, že zajištění žalobce je nezbytné a že by případné použití mírnějších donucovacích opatření (ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců) nebylo účinné. Žalovaná se touto otázkou zabývala a krajský soud s jejím posouzením souhlasí. Tato otázka ostatně byla zdejším soudem přezkoumána na základě žalobních bodů.
33. Také není důvod pochybovat o existenci reálného předpokladu vyhoštění. Pokud jde o důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jejich neexistenci potvrzuje pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. Součástí správního spisu je sice doplnění odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 25. 10. 2022, ve kterém žalobce uvádí, že s manželkou jako příslušníci kurdského etnika v Turecku čelí dlouhodobému systematickému diskriminování a pronásledování. Rozhodnutí o správním vyhoštění nicméně nabylo právní moci dne 8. 10. 2022 a žalobu proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal. V takovém případě si o důvodech znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců žalovaná nemusela sama činit předběžný úsudek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013-35, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016-25, bod 22). Není zde ani jiná skutečnost, která by vrhala stín pochybností na existenci reálného předpokladu vyhoštění. Ověřování totožnosti žalobce k okamžiku vydání správního rozhodnutí pořád probíhalo, a nic nenasvědčovalo tomu, že by nemělo být úspěšné. Krajský soud zároveň v předchozí části tohoto rozsudku potvrdil, že žalovaná v rámci procesu vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí a že dobu, pro kterou zajištění žalobce prodloužila, stanovila přiměřeně existujícím okolnostem.
34. Krajský soud nenalezl žádnou vadu, která by způsobovala nezákonnost zajištění žalobce.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

35. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 3. ledna 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph.D., v.r.

samosoudkyně